

Bjarni Djurholm:

RINGT AT FYRI- HALDA SEG TIL SORG OG DEYÐSANGIST

– Tey árin, eg var landsstýrismaður, var eg arbeiðsnarkomanur og legði sálarkvølin av, eg hevði av krabbameininum, undir flag. Og tað var ikki gott, sigur Bjarni Djurholm, tá ið hann nú lítur aftur á árin, hann hevði krabbamein

Áki Bertholdsen

– Tá ið tú fært staðfest krabbamein broytist lívið fullkomiliga. Sorgleysi ger andisdagurin er bráðliga ikki so sjálvsagdur longur og lívið er ikki longur sjálvsagt.

Tað er boðskapurin hjá Bjarna Djurholm lögtingsmanni, nú hann greiðir frá síni tíð við Krabbameini.

Mánakvøldið skipaði Krabbameinsfelagið fyri mannfolkafundi, har ljós varð varpað á menn og krabbamein.

Bjarni Djurholm er mest kendur sum landsstýrismaður og lögtingsmaður. Men hann hevur eisini havt eitt annað lív, tí hann hevur verið raktur av krabbameini, ikki bara einaferð, men tvær ferðir.

Og á fundinum mána-kvøldið greiddi hann frá, hvussu hann er komin ígjøgnum hesa tíðina við krabbameini og, hvussu hetta annars hevur merkt hansara lív.

– Boðini um at tú hevur krabbamein, er skelkurin, sum ristir ein í grundvøllinum, tí tú veitst, at uttan viðgerð, er úrslitið meira enn ivasamt.

– Tí gerast sorg og deyðsangist veruleikar, sum eru torførir at rúma og eru ringir at fyrihalda seg til. Tann krabbameinsrakti kennir seg hjálparleysan og ofta einsamallan.

Bjarni Djurholm heldur, at okkara sjúkrahúsverk er framúr at taka sær av krabbameinssjúklingunum og Krabbameinsfelagið

stendur eisini sum ein dyggur viti og hjálpari í neyðini.

– Men eg vildi eg ynskt, at sálarligi parturin átti størri rúmd í viðgerðini, sigur Bjarni Djurholm.

» **Tí gerast sorg og deyðsangist veruleikar, sum eru torførir at rúma**

Tey harðbalnu eru eisini ávirkað

Bjarni Djurholm heldur, at innast inni eru eisini tey, sum at síggja til eru harðbalin, eisini ávirkað og skelkað, tá ið tey fáa at vita, at tey hava fingið krabbamein.

– Men kanska fortreyngja tey veruleikan.

– Tí er tað mítt páhald, at øllum tørva sálarterapi í rúma tíð eftir at sjúkan er staðfest og hava brúk fyri, at fólk við empati eru um tey.

– Vit kunnu ikki skilja

skinn og sinn sundur. Vit eru øll runnin av somu rót, har likam og persónsmenska eru óloysiliga knýtt saman, sigur Bjarni Djurholm.

– At fáa staðfest krabbamein er ikki eitt krím ella umfarsjúka. Vit vita, at sjúkan er ein spurningur um lív ella deyða og uttan viðgerð,

er úrslitið greitt frammanundan.

– Tað er ein veruleiki, sum er meira enn tey flestu kunnu rúma einsamøll.

– Mong søkja sær hjálp í bøn og tað er nakað, eg avgjørt kann viðmæla. Eisini vissan um, at onnur hugsa um teg, kanska biðja fyri tær, at man er viðkomandi fyri familju, vinir og kenningar, er ein fantastisk hjálp, tá neyðin er størst, sigur Bjarni Djurholm.

Sjálvur kom Bjarni Djurholm beint undan strálukanónunum á Ríkissjúkrahúsinum og í ein landsstýrissess í august 2000 og hann var landsstýrismaður í átta ár.

– Eg tók við sessinum aftaná at hava ráðført meg

læknan, men hann helt, at eg føldi best sjálvur, hvat eg megnaði.

Bjarni Djurholm sigur, at í mangar mátar var tíðin sum landsstýrismaður eitt fantastiskt upplivsi.

Men hann sigur, at nú sær hann, at í tíðini sum landsstýrismaður, legði hann eisini allar sálarkvølur av krabbameininum undir flag.

– Og tað var ikki gott, staðfestir Bjarni Djurholm.

– Eg fortroygdi í veruleikanum tann sálarliga partin av sársakanum eg hevði av, at eg hevði havt krabbamein. Eg varð arbeiðsnarkomanur, eg helt ongantíð frí og gjørdist nærur hyperaktivur.

– Úrslitið var, at tá eg fór úr landsstýrinum í 2008, komu tær sálarligar reak-